

קומדיה רומנטית

מירנדה

בן סימון

סופרת רב המכר
של הניו יורק טיימס

לורן ליין

לורן ליין

חירנדקה

בנסיונה

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

לורן ליין
מירנדה בנסיגה

Lauren Layne
MIRANDA IN RETROGRADE

Copyright © 2024 by Lauren Layne

All rights reserved including the right or reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with the original Publisher Gallery Books, an

Imprint of Simon & Schuster, LLC, New York

Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק

הגהות: אילת שני

הגהה אחרונה: ורד בן דוד

עימוד: שרית רוזנברג

עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימנדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7831-79-3 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

אפריל

כשהחלטתי בגיל תשע שאני רוצה להיות אסטרופיזיקאית, חשבתי שזה אומר שבעתיד אלמד על הכוכבים.

לא שאהפוך להיות אחת מהם.

טוב, רק שיהיה ברור. אני לא כוכבת במובן של ג'ניפר אניסטון/ג'ורג' קלוני/ מריל סטריפ של המילה. אף אחד לא עוצר אותי ברחוב ומבקש להצטלם איתי.

או במונחים חנוניים:

אם הקהל של קלוני הוא חלק מהעל-ענקים הכחולים-לבנים של היקום, דוקטור מירנדה ריד (זו אני) היא יותר בדרג של ננס אדום.

במונחים קצת פחות חנוניים:

לא סביר שהפפראצי יקפצו מאחורי שיח כדי לצלם אותי סוחבת שקיות מהמכולת.

אני בשום אופן לא שם מוכר בכל בית. אבל בקרב החוג החברתי של הגאונים?

טוב, אומר זאת כך. אני אולי לא אשת השנה של מגזין 'פיפל', אבל כן נבחרתי למדענית השנה של מגזין 'סיטיזן'. והייתי אורחת קבועה ברשימת ה-30 מתחת ל-30, עד שיום ההולדת של השנה שעברה הוציא אותי מהתחרות.

הופעתי כמתחרה ב'ג'פרדי!' שבע פעמים, ניצחתי בארבע, ואפילו השתתפתי פעמיים כמנחה אורחת בשעשועון. ואם צפיתם פעם בתוכנית בוקר בזמן של ירח-על כחול או מטר מטאורים, יש סיכוי סביר שאולי ראיתם אותי.

אני גאה לומר שאני בדרך כלל הראשונה שמתקשרים אליה מערוצי הטלוויזיה, כשהם צריכים שמישהו יסביר משהו "מדעי" לצופים שלהם.

עכשיו מגיע השלב בכל השוויצ'טנעות הזאת, שבו אני אמורה לומר שכל הספקת-הילה הזאת מתישה, ושאני רק רוצה להיות מדענית רגילה.

אבל האמת? אני אוהבת לקרב את המדע להמונים. אני אוהבת להפוך אותו לנגיש, במיוחד לנערות ונשים, שבשבילן עולם המדעים אולי נראה קצת בלתי נגיש לאורך השנים. ובמיוחד, אני אוהבת שבימים כמו היום, העובדה שאני טיפ־טיפונת מפורסמת, מספקת הסחת דעת נחוצה ביותר מהעובדה שהיום הוא ה־יום.

היום שאנחנו האקדמאים עומלים לקראתו לאורך כל הקריירה שלנו. ומצפים לו.

היום בו נמסרת לנו החלטה אחת קטנה של כן/לא שעשויה להשפיע על כל הקריירה שלנו:

אם נקבל קביעות.

"באמת תודה רבה לך, דוקטור ריד," אומרת הסטודנטית הבלונדינית לתואר ראשון במשרדי, תוך שהיא עושה זום על הסלפי שבדיוק צילמנו בנייד שלה.

ג'ניפר מילר, סטודנטית בקורס אסטרונומיה למתחילים שאני מעבירה השנה, שניחנה במוח מבריק וסקרן, אך גם בנטייה להופיע באיחור לכל שיעור, מצמצמת את עיניה אל מסך המכשיר שבידה. "אכפת לך שאוסיף פילטר לפני שאני מעלה? התאורה פה לא משהו."

"בטח. אבל בלי פוטושופ להגדיל לי את העיניים או לצמצם את

המותניים וכאלה," אני אומרת. "אני שונאת את הזבל הזה."

"אוי בחיים לא. את כזאת יפה טבעית! הלוואי שאני יכולתי

להרשות לעצמי להסתובב בלי איפור."

אני ממצמצת בהלם.

אני דווקא כן מאופרת. כלומר, לא בכמויות. קונסילר להסתיר את

העובדה שסדר היום שלי לא מותיר הרבה זמן לשינה, ג'ל גבות, כדי

לרסן את הגבות העבות שהפכו לסימן ההיכר שלי. מסקרה, כי, טוב, מי לא נראה יותר טוב עם קצת מסקרה?
אבל מתברר שמה שחשבתי לכמות מעודנת היא למעשה... כמות בלתי־נראית.

אני רושמת לעצמי בלב להוסיף גם קצת שפתון.
"שוב תודה על התמונה," אומרת ג'ניפר. "אני יודעת שזה קצת מביך, אבל אבא שלי מעריץ אותך כל כך. הוא לא יאמין."
"בכיף. ואני בטוחה שאבא שלך ישמח עוד יותר לשמוע שהצלחת להגיע לשיעור בזמן מתישהו." אני מרככת את הנזיפה בחיך.
ג'ניפר מעקמת פנים במבוכה. "בטח. לגמרי. סליחה. אני פשוט מה־זה לא טיפוס של בוקר. אני לא מאמינה שהחוג דפק אותך ככה עם שיעור בשמונה בבוקר, כשיש רשימת המתנה לקורס שלך. מגיע לך לבחור את השעות הכי טובות!"
מאחר שהיא כבר בדרכה אל הדלת, אני לא טורחת להסביר ששמונה בבוקר דווקא כן היה בחירה שלי, ודווקא משום שהשיעור כל כך מבוקש, ביקשתי מראש החוג את השעה המוקדמת ביותר האפשרית. בזכות השעה המוקדמת הלא־פופולרית, מי שנרשמים באמת רוצים להיות שם, ולא רק באים לראות את הפרופסורית מ'ג'פרדי! פנים אל פנים.

ג'ניפר יוצאת ממשרדי כשהיא מבטיחה להיות הראשונה שתגיע לכיתה למחרת בבוקר.

לפני שאני מספיקה לחזור לבדוק את ערמת המבחנים בנושא מחזור החיים של הכוכבים שממתינה לי, שוב מפריעים לי בעבודה, אבל הפעם זה אחד המרצים.

"כאילו, אנ'לא מאמין, זאת דוקטור מירנדה ריד!" לוחש אלייג'ה בדרמטיות ומעמיד פנים שהוא מצלם רצף מהיר של תמונות בסגנון פפראצי.

הוא עושה תנועות כאילו התכוון להוציא את החולצה מהמכנסיים.
"את יכולה לחתום לי על החזייה?"

אני מגלגלת עיניים אל אלייג'ה סינג, פרופסור לפיזיקה חישובית,

שצונח בכבודות על הכיסא שמולי. בניגוד אליי, לקורס של אלייג'ה אין רשימת המתנה.

אבל בניגוד לרוב העמיתים האחרים שלי, לא נראה שהוא נוטר לי על זה.

אלייג'ה הוא הדבר הכי קרוב לחבר שיש לי בעולם התחרותי של מחלקת הפיזיקה של אוניברסיטת נובה. הוא גם הכי קרוב אליי בגיל, ואולי משום כך ניסינו בטיפשותנו לצאת בזמנו. למזלנו, במהלך הדייט השלישי הגענו סימולטנית למסקנה, שהדבר הכי לוהט בינינו הוא הוויכוח שלנו לגבי תהליכי היתוך גרעיני. כיום הוא נשוי באושר לגיאולוגית מקסימה בשם סידי, וביני לבינו שוררת חברות קלילה.

הוא מצביע על זר הוורדים הלבנים הרעננים על השולחן שלי ומחייך אליי בציפייה. "אני יוצא מתוך הנחה שהזר המרהיב אומר שמגיעות לך ברכות?"

"חכה עם זה," אני אומרת באנחה מתוחה. "עוד לא שמעתי כלום." אני מנידה בראשי אל הזר. "הפרחים זה מהמשפחה שלי. הם קצת הקדימו את המועד, עם כל הקטע של האיחולים."

"טוב, זה לא הימור גדול מצידם," אומר אלייג'ה בכיטחון. "את אולי התינוקת במחלקה, אבל גם הפנים שלה. אין מצב שהוועדה תסתכן באובדן התרנגולת שמטילה את ביצי הזהב שלהם."

אני נושכת את פנים השפה התחתונה, משתדלת להתעלם מהעקיצה שבדבריו. אני מעריכה את הבעת האמון, אבל מפריע לי שאפילו החבר הקרוב ביותר שלי בעבודה חושב שאקבל קביעות בגלל מעמדי כסלבריטי. שאני מועמדת בטוחה באחד ממוסדות המדע והטכנולוגיה המובילים במדינה, רק משום שאני טובה מהממוצע מול מצלמה, ומרגישה נוח לחלוטין מאחורי מיקרופון. ושאהיה נכס למחלקה לא בשל היותי מדענית מבריקה, אלא משום שבמקרה זכיתי להמשיך את מורשתם של קארל סגאן וניל דגראסי טייסון כמנגישי המדע לציבור.

זה מרגיז.

אני לא רוצה לקבל קביעות רק כי הופעתי בתוכניות אירוח. אני רוצה לזכות בקביעות כי אני ראויה לה לא פחות מעמיתיי,

ומאותן סיבות. משום שאני מרצה מצוינת, משום שהכתיבה האקדמית שלי והתיאוריות הן ברמה גבוהה, ומשום שאני טובה במדעים. קביעות היא המדר האולטימטיבי להצלחה באקדמיה. לקבל קביעות באוניברסיטה יוקרתית במנהטן כמו נובה, זו המטרה האולטימטיבית. לפחות בשביל בת של מתמטיקאית מהרווארד ופיזיקאי חלקיקים מאס-אי-טי, ואחותם של פרופסור לכימיה מייל ומיקרוביולוג מבוסטון קולג'.

האקדמיה, אפילו יותר ממדע, היא לא רק מקום העבודה של בני משפחת ריד – זו ממש הזהות שלנו, דורות אחורה. עוד לא יצא לי לחוות חגיגת ארבעה ביולי אחת, שבה אבא שלי לא סיפר לכל מי שמוכן לשמוע, שאחד מאבותיו לימד את הנשיא ג'ון אדמס בהרווארד בסביבות 1750. יש לנו אפילו דיון קבוע בארוחות ערב משפחתיות לגבי מי מאיתנו, בני משפחת ריד, יזכה להיות הבא שמלמד נשיא לעתיד.

בינתיים אימא שלי הכי קרובה, מזכיר מדינה לשעבר ישב פעם בכיתה שלה, והיא לא מתביישת לספר שהוא בקושי עבר. "זה לא נראה לי סימן טוב שהם מחכים עד סוף היום להודיע לי מה החליטו," אני אומרת לאלייג'ה, מתקשה להסתיר את המתח בקולי. "יש כזה קטע, לא? מודיעים על קידום בתחילת היום ועל פיטורים בסוף?"

הוא מגלגל עיניים. "לא הולכים לפטר אותך." אני תוקעת בו מבט. "בעולם הזה, מי שלא מקבל קביעות, כאילו פיטרו אותו."

"זה נכון," הוא מודה. "לפחות כשמפטרים אותך, אנשים יכולים לחשוב שאולי זה מאיזו סיבה עסיסית ושערורייתית. אבל לא לקבל קביעות פשוט אומר –"

"שאת סתם לא מספיק טובה," אני משלימה את המשפט במקומו. "נכון. אבל את." הוא מצביע עליי באצבע. "את כן מספיק טובה. את בעצם –"

"סליחה על ההפרעה. דוקטור ריד, יש לך דקה?" גם אלייג'ה וגם אני מסתכלים לעבר הדלת, שם ניצבת דוקטור ברנדה קובלסקי.

טוב, **ניצבת** אולי אינה המילה המתאימה. היא מרמזת לאיזו תמירות שממש לא תקפה לגבי ברנדה, פרופסורית מבריקה שגובהה מטר חמישים ושמונה. אך למרות קומתה הקטנה, האישיות הדומיננטית שלה משווה לה נוכחות גדולה מהחיים, שמטילה אימה על רוב הסטורנטים, ולפחות חצי מסגל הפקולטה.

אני לא מונה את עצמי כחצי המפוחד הזה.

למעשה, אני כמעט מחשיבה אותה כחברה שלי. לא אותו סוג חברות כמו שיש לי עם אלייג'ה, אבל כשהצטרפתי לאוניברסיטת נובה כמרצה הצעירה ביותר בהיסטוריה של המחלקה לפיזיקה, דוקטור קובלסקי פרשה עליי את חסותה. נכון, לפעמים הרגשתי קצת כאילו חסיתי תחת כנפה של דרקונית, אבל עם השנים היא הפכה למנטורית שלי ואשת סודי.

ודווקא משום שאני מכירה אותה כל כך טוב, הבטן שלי מתהפכת למראה ההבעה על פניה. זו בהחלט לא הבעה של מישהי שבאה לבשר בשורות טובות.

אלייג'ה כנראה לא קולט את האנרגיה השפופה מעט של ברנדה, משום שהוא משמיע איזה תירוץ קלוש לכך שהוא צריך לזוז, ומסמן לי בהתלהבות עם שני אגודלים מורמים מאחורי גבה של דוקטור קובלסקי, לפני שהיא סוגרת בעדינות את הדלת בפניו.

ברנדה מסדרת את משקפיה ומכחכת בגרון.

ואז אני יודעת. פשוט יודעת.

הנורא מכל קורה.

אוי.

ואבוי.

אין לי הרבה ניסיון בכישלונות, אבל אני בהחלט יודעת לזהות אחד מהם, כשהוא ניצב לי מול הפנים.

"סירבו לבקשת הקביעות שלי," אני אומרת, או יותר נכון לוחשת בצרידות.

היא מהנהנת, נראית מצטערת בכנות. "ביקשתי שיאפשרו לי להודיע לך בפרטיות, במקום בנוהל הרגיל של הכרזת ההחלטה מול כל הוועדה האקדמית."

אני מצליחה להניד קלות בראשי בתודה על ההתחשבות מצידה, אבל קשה לי באמת להרגיש אסירת תודה. דחייה בפרטיות זו עדיין דחייה.

וזה עדיין כואב כל כך שקשה לי לנשום.

מבעד לערפל של בלכול ואי-אמון, אני מודעת במעורפל לכך שברנדה מדברת. מסבירה. אני יודעת שאמור להיות לי אכפת למה, ולכן מנסה להתרכז, בזמן שהיא מאריכה בדברים על סדרי עדיפויות לקויים, ועל כך שהתדמית הציבורית שלי מסיטה את תשומת הלב מהעיסוק של המחלקה במדע. משהו לגבי זה שקיבלתי רשות מיוחדת לצאת לשבתון. אבל הכול נשמע כמו רעשי רקע. רעשי רקע ובלכול מוח בלתי נתפס.

"מירנדה?" היא אומרת אחרי שהיא מסיימת להסביר ואני לא מגיבה. "את בסדר?"

אני גאה בעצמי שבמקום להיכנע לרחף לבכות, אני רק מרימה גבה. מה נראה לך, ברנדה?

היא פוكرת את ידיה, ואני קצת שמחה לראות שלראשונה בכל התקופה שהכרתי אותה, היא נראית נבוכה. "ודאי שאין צורך לומר שאנחנו מקווים שתשקלי את ההצעה לצאת להפסקה מהאקדמיה, ואז לשוב אלינו כמרצה. את מוכשרת מאוד בכיתה, מירנדה. לגבי זה אין שום ספק."

נראה שקולי חזר אליי, ואני שמחה לגלות שהוא חזק יותר משהיה לפני כמה דקות, כשמלמלתי את המשפט שלא יכולתי לדמיין שאומר: סירבו לבקשת הקביעות שלי.

"אני מעריכה את זה. אחשוב על זה."

מייד משהו עמוק בתוכי, מוחה על עצם האפשרות שאשקול את ההצעה העלובה להיות רק מרצה, ובטח שלא אקבל אותה, אבל אני מנסה להזכיר לעצמי שבלהט הרגע בדרך כלל לא מקבלים החלטות טובות.

ברנדה בוחנת אותי רגע, ואז קולטת כנראה, תודה לאל, שאני רוצה להיות לכד, משום שהיא מהנהנת ויוצאת, סוגרת את הדלת אחריה לאט.

אין לי מושג כמה זמן אני יושבת שם, מנסה להשליט סדר במחשבות שמסרבות להסתדר.

בסופו של דבר אני לוקחת את הפתק התחוב בזר הפרחים מהמשפחה שלי. אני שולפת את הכרטיס מהמעטפה הקטנטנה שלו, ובעזרת העט שקיבלתי מהאוניברסיטה ביום השנה לתחילת עבודתי כמרצה שם, מוחקת את המילים מזל טוב.

וכותבת במקום, תנחומים.

ואז בזהירות ובתשומת לב, מחזירה את הכרטיס למקומו.

ואז, במחווה קטנונית, אך מספקת ביותר בזמנית...

זורקת את העט לפח.

אפריל

אני לא מנסה לטעון ששרשראות נורות ויין יכולים לפתור את כל הבעיות בעולם, אבל השילוב בטוח יכול לשפר קצת את המצב. ארבעה ימים אחרי שהקריירה שלי קרסה, אני מרשה לעצמי לקיים טקס אהוב: ערב שישי של גבינות ויין עם חברתי הטובה ודודתי הזקנה. זה לא אירוע שקורה כל שבוע, אבל שלושתנו משתדלות להיפגש לפחות פעם בחודש. אני תמיד מצפה בשמחה למפגשים האלה, אבל הערב אני אסירת תודה במיוחד להיות באחד המקומות האהובים עליי בעולם: מכורבלת לי באחד מכיסאות הפּטיו של דודה שלי, מוקפת באורות המהבהבים הלבנים שהיא משאירה כל השנה, כדי לשוות מה שהיא מכנה 'סטייל' לקיסוס שמטפס על הסבכות שלה.

אם נוסף לזה את העובדה שדודה שלי גרה באגף של טירה אמיתית, ממש מתבקש להרגיש כאילו שוגרתי פתאום לאיזה מקום קסום.

אם הייתי מאמינה בקסם, כמוכן.

ובתור פיזיקאית, אני לא.

טירת פֶּטְרֵנו שוכנת בהדסון הייטס, שכונה לאורך נהר ההדסון, בצד של ניו ג'רסי. הבית הפרטי של ליליאן, המכונה ברוב קסם בקתה מספר אחת (יש ארבע בסך הכול בחלקו הדרומי של המתחם), נמצא במרחק נסיעת מונית קצרה מהדירה שלי בקמפוס נובה.

"בסדר, אפשר להתחיל", אומרת דפני בזמן שהיא מוצאת את האפליקציה שחיפשה בנייד שלה. היא מניחה את המכשיר מולי

כשפניו כלפי מעלה. "כשתהיי מוכנה, לחצי על הקלטה, וחזרי מילה במילה על מה שהטמבלים האלה אמרו לך."
 "כן, בטח, אני כבר מתחילה," אני מפטירה במרירות לתוך היין שלי. "ממש מתחשק לי לחוות שנית את הרגע הנורא בחיי לפרטי פרטים."

"טוב, תביני, אני צריכה פרטים מדויקים לגבי מה שקרה, בשביל להטיל את כישוף הנקמה שלי," מסבירה דפני בפרצוף רציני לחלוטין. אני מרימה גבה. "את עדיין בשלב המכשפתי?"
 "להיות מכשפה זה לא שלב," היא מסבירה בסבלנות. "זה ייעוד."
 ליליאן מהנהנת לאישור בכובד ראש, מה שלא מפתיע אותי בכלל. באוקטובר שעבר הלכנו למסעדה, והמארכת החמיאה לדודה שלי על תחפושת המכשפה שלה. ליליאן השיבה לה שגלימה שחורה זו תחפושת רק כשלוכב אותה ילד. על אישה בוגרת מדובר באמירה.
 "רגע, חכי שנייה," דפני מקמטת מצח ומוליכה אצבעות אחורה כאילו להריץ לאחור את השיחה. "זה היה הרגע הנורא ביותר בחייך?"
 "אה, ברור," אני אומרת בלהט.
 "יותר מאשר הפרידה מדן?"

"בהחלט." אני לא בטוחה מה זה אומר על העבר הרומנטי שלי, שאני לא צריכה לחשוב על זה אפילו לרגע. כנראה לא דברים טובים. דניאל דיקסון היה החבר הכי ארוך טווח – והכי רציני – שלי עד היום. מהנדס מחשבים נחמד ומבריק שהכרתי בזמן שעבדתי על הדוקטורט השני שלי, ושנינו פתחנו במערכת יחסים יציבה, נוחה ומספקת. הוא מסוג הבחורים שלא מפריע להם אם את צריכה לעבוד עד מאוחר, או מכינה את אותו עוף צלוי, טיפה יבש, בכל יום ראשון. מהסוג שתמיד אומר תודה, כשאת נותנת לו ביום שני קופסת פלסטיק עם שאריות, בדיוק כמו שעשית ביום שני שלפניו, ובוזה שלפניו. במילים אחרות, ביני ובין דניאל שררה הסכמה שתשוקה לזהות היא פחות חשובה מהתאמה שקטה. למעשה, היינו כל כך מתאימים, שבחג המולד האחרון שלנו ביחד הלכנו לקנות טבעת. לא מצאנו אחת מתאימה. וטוב שכך.

כי התברר שדניאל לא היה האחד.

קצת לפני תחילת השנה החדשה הציעו לו תפקיד במטה ההנהלה של גוגל במאונטן ויו, קליפורניה.

הצעה שהוא קיבל בלי לומר לי על זה כלום.

זה בהחלט כאב. דניאל אולי לא הפריח לי פרפרים בבטן, אבל חשבתי שהיינו שותפים. ושותפים לא מקבלים החלטות שמאלצות אותם לעבור לצידה השני של המדינה, בלי לומר לצד השני.

כפברואר הוא עזב את הדירה המשותפת שלנו תוך שהוא נפרד ממני ב, תקלטו: לחיצת יד.

ויודעים מה? זה היה בסדר. אני הייתי בסדר. ביליתי את הוולונטיין עם דפני כמנהגי תמיד, ולא התגעגתי לדניאל בכלל. אכלנו פאדג' סאנדי עם גלידה איכותית, מהסוג שעולה עשרה דולר למיכל קטן, ואנחנו קנינו שניים. ואחרי הגלידה קינחנו בלחמניות עם סלט לובסטר, כי יודעים מה? אישה בוגרת ורווקה יכולה לאכול באיזה סדר שבא לה, בזמן שהיא צופה בסרט 'תור'.

(בעיקרון, אני לא חובבת קולנוע גדולה. ובטח לא טיפוס של גיבורי על. אבל אפילו אני מתקשה לעמוד בפני סרט שנטלי פורטמן משחקת בו אסטרופיזיקאית).

הנקודה היא, שביטולה הקריר של הזוגיות שלנו מצד דניאל אולי צבט לי קצת בלב, אבל בהשוואה לזה?

לזה שכל הקריירה שלי חטפה מכה רצינית?

זה היה כלום ושום דבר, וזה מה שאני אומרת לחברתי הטובה, בזמן שדודה שלי נכנסת להביא מהמטבח את צלחת הגבינות.

"טוב, זה כי דניאל לא היה נכון לך," אומרת דודה ליליאן, שמצטרפת אלינו שוב בפטיו, ומניחה מגש שרקוטרי מפואר-עוד-יותר-מהרגיל במרכז השולחן.

"מתי מגיעה כל השכונה?" אני שואלת תוך הצבעה על הצלחת העולה על גדותיה.

היא טופחת על ברכי בעודה מתיישבת לידי ומדליקה סיגָרָה. "זה עדיין רק אנחנו הבנות. אני קוראת לזה גבינת ניחומים. חיסול שיטתי של מבחר סוגי גבינות יכול לורז את שלבי האבל. לפחות לי זה עזר, כשאיבדתי את הרולד."

"למשל", היא ממשיכה, מצביעה על גבינה רכה בפניה. "עדיין בהכחשה? נסי גבינה רכה ושמנה."

"לא, אני עמוק בשלב הכעס," אני אומרת, אבל מעמיסה קצת מהגבינה השמנה על קרקר בכל זאת.

"ובצדק רב. מעיפים אותך רק כי את יותר זוהרת מהם." מעקמת דודתי את אפה בסלידה.

"טוב, הם לא ניסחו את זה בדיוק ככה," אני אומרת, ומחייכת בתורה אל דפני שממלאת את כוסי בסובניון בלאן.

"אז איך הם ניסחו את זה?" שואלת דפני, מנסה ללחוץ שוב על כפתור ההקלטה בנייד שלה בלי שארגיש. נראה שהיא מאוד מחויבת לכל עניין כישוף הנקמה.

"טוב." אני בולעת את הגבינה והקרקר. "הייתי קצת בהלם, כך שקלטתי בעיקר את עיקרי הדברים, אבל המסר הכללי היה שה'קביעות שלי על תרבות המדע הפופולרי' – ניסוח שלהם – לא עולה בקנה אחד עם מטרותיה של האוניברסיטה או המחלקה."

"לא ידעתי שזה בכלל דבר, תרבות מדע פופולרי," מודה ליליאן.

"זה לא!" אני אומרת בלהט. "ונראה שהם שכחו שהאוניברסיטה הייתה זו שעודדה אותי להיענות לכל הפניות מתוכניות הבוקר בטלוויזיה, וראש ועדת הקביעות בעצמו, היה זה שבחר לשים באתר המחלקה לפיזיקה את התמונה שלי מנחה ב'ג'פרדי! אבל עכשיו הם החליטו פתאום שזה 'פוגם בקדושת המדע'."

אני מסמנת מירכאות באוויר כדי לבטא את סלידתי מדבריו. דפני רושפת בזעם. "אז אם לתרגם למונחים שהם לא קשקוש בשכל: את ילדת פלא לווהטת, והם לא סובלים את זה שהם בצילך."

ליליאן מהנהנת ומצביעה על דפני עם הסיגרלה שלה. "בדיוק."

ואז היא מעקמת פנים אל כוסה הריקה. "מי מכן תהיה מתוקה ותביא לי בקבוק חדש של שריי? נראה שזה התאדה לגמרי."

"אני על זה," אומרת דפני וקמה. "מירנדה, צריכה משהו אם אני כבר נכנסת?"

"קביעות?" אני שואלת בתקווה.

"עוד יין, כבר מגיע," היא אומרת בחיוך שוכב וחוצה את הפטיו הקטן לכיוון ביתה של ליליאן.

קריר יחסית לאפריל, אבל שלושתנו מעדיפות לערוך את מפגשי שישי שלנו תחת כיפת השמיים אם אפשר. אך מאחר שהשמש כבר החלה לשקוע, אני מורידה את השמיכה של דודתי מגב הכיסא שלה, וכורכת אותה סביב רגליה.

בזמן שאני רוכנת אליה, דודה שלי מניחה כפות ידיים על לחיי, ושלל הטבעות הכבדות שלה לוחצות על פניי בצורה נעימה. "אני מצטערת, אהובה," היא אומרת בארשת נוגה. "גם אם את יודעת שהסיבות שלהם עלובות, זה לא משפר את ההרגשה."

"זה בסדר," אני אומרת, אפילו שזה ממש לא. "עוזר לי להיות פה. אני תמיד מרגישה... רגועה כאן."

היא מצביעה אל גינתה הקטנה. "זה בגלל הפיות הקטנות. הן מרחיקות את הכנימות משיחי הוורדים שלי ומפזרות אנרגיות טובות." "הפיות לובשות אדום?" אני שואלת תוך לגימה מהיין.

"חלק מהן," עונה ליליאן ברצינות מוחלטת.

"אלו לא פיות. אלו מושיות."

"מתוקה, פשוט תגידי פרות משה רבנו," מתערכת דפני, שבדיוק חזרה עם בקבוק שרי ביד אחת ובקבוק יין לבן בשנייה.

היא משחה מחדש את השפתון הכתום־אדום הקבוע שלה, שנראה, כמו תמיד, מרוח בשוליים בדיוק ברישול הנכון. זה הקטע של דפני: השיער הבלונדיני הכהה שלה תמיד קצת פרוע, הפוני תמיד טיפה ארוך מדי. הסגנון שלה הוא תערובת מרתקת של שיק צרפתי קולי, גולשת גלים ומכשפה שובבה, מעורבבים כולם ביחד בחבילה גבוהה ודקיקה. היא נראית כאילו הייתה יכולה לגנוב לך את הגבר, להפוך לחברה הכי טובה שלך ולהטיל כישוף, והכול ביום אחד.

ברור שדפני בחיים לא תגנוב את הגבר של אף אחת.

אבל הקטע של החברה הכי טובה? בהחלט.

ואולי גם החלק של המכשפה.

ליליאן קוראת לדפני ולי הזוג המוזר, וזו בהחלט הגדרה הולמת.

בהשוואה לדפני אני נמוכה יותר, שקטה יותר, לבושה כמעט תמיד בסוודר גולף שחור צמוד, ויש לי פרסונה אחת בלבד שמאפיינת אותי: החכמה.

איש אינו מביט בדוקטור מירנדה ריד וחושב לעצמו, "הו, ראו איזו אישה רבת פנים ואפופת מסתורין!"
הם חושבים, "הינה מישהי שתוכל לעזור לכת שלי עם השיעורים במתמטיקה."

עכשיו, אל תבינו אותי לא נכון, אני אוהבת להיות מדענית. אני אוהבת מדע. אבל אני חייבת להודות, שלפעמים אני מקנאה בדמותה העגולה יותר של דפני. ולפעמים אני עומדת מול הכיתה ומסבירה את העובדה החד-משמעית, שיבוא יום, עוד מיליארדי שנים מהיום, בו השמש שלנו תגווע ומערכת השמש תפסיק להתקיים, ותוהה אם אני מפספסת משהו.

או גרוע יותר, תוהה אם אני עשה לסטודנטים שלי עוול, בכך שאני מצמצמת את היקום המופלא שלנו לערמה של עובדות.

אולי בגלל זה אני 'מקובעת על תרבות המדע הפופולרי', כפי שסוברת ועדת הקביעות. אולי זו דרכי לנסות להפיח משמעות בכל הסיפור, גם אם אני עדיין מתאמצת להבין את המשמעות הזאת בעצמי. "מושית השבע", אומרת ליליאן, שכנראה חושבת עדיין על פיות הגינה האדומות שלה, ומקישה באצבעותיה הגרמיות בהיזכרות. "ככה הוא קרא להן."

"ככה מי קרא למה?" שואלת דפני, משום שלפעמים קשה לעקוב אחרי מסלול השיחה של דודה שלי, גם לפני שהיא מתחילה עם השרי. "הרוולר היקר שלי. הוא היה מאנגליה במקור, ותמיד קרא

לחיפושית פרת משה רבנו מושית השבע."

"רואה?" אני מודיעה לדפני בניצחון תוך שאני מצביעה על דודה שלי. "זו אחת הסיבות שאני משתמשת בשם המדעי."

דף משעינה סנטר על כף ידה ונועצת בי מבט. "אולי זו גם אחת הסיבות שאת עדיין רווקה, בובי."

ליליאן פולטת נחרת צחוק, ואני תוקעת בשתיהן מבט כאילו-זועם. "טוב, סליחה", אומרת דפני. "בואו נחזור לעניין שלפנינו."

"איזה עניין? אני שואלת. "הגבינה?"

"גם, " אומרת ליליאן. "וגם לחשוב מה אנחנו עושות הלאה." אני מחייכת בתגובה לבחירה שלה ב"אנחנו" ו"עושות". מבחינה הגיונית, אני יודעת שאין לדודתי הנטולת-כל-גישה-מדעית יכולת לעזור לי לנווט בצומת הדרכים הבעייתי הזה בקריירה שלי, אבל דווקא משום שהיא כל כך רחוקה מהעולם האקדמי, התמיכה שלה חשובה לי כל כך.

לומר שליליאן היא הכבשה השחורה במשפחת ריד זה כמו לומר שהשמש חמה. היא אחותה הגדולה של אבי, וכבשה שחורה מוצהרת. אני עדיין לא לגמרי בטוחה שאני יודעת את סיפור חייה המלא, אבל לפי הגרסה שהיא אוהבת לספר, היא ברחה מ"אחיזתה הבוסטונית" הלופתת של משפחתה כדי לבקר במנהטן כשהייתה בשנות העשרים לחייה, שם פגשה ניו-יורקי עשיר – אותו הרולד היקר שהוזכר לעיל – ונישאה לו תוך שבוע.

הוא נפטר בפתאומיות קצת לפני שנולדתי, אבל ליליאן בעלת הרוח החופשית בחרה להישאר כאן בביתה, במקום לחזור למשפחת ריד הלחוצה בניו-אינגלנד.

"כן, מה קורה הלאה?" שואלת דפני. "או שמוקדם מדי להתעסק בזה?"

"האמת שאין לי יותר מדי אפשרויות," אני אומרת במשיכת כתף. "את לא יכולה להילחם בזה? אין הליך של ערעור?" שואלת דפני. "מבחינה טכנית, יש. אבל הוא ידוע לשמצה כלא רציני. הם בחיים לא משנים את דעתם. ומה אם יסרכו לי פעם שנייה?" אני מצביעה על המגש עם הקרקר שבידי – "אני אצטרך הרבה יותר גבינה." "אז את... בעצם, כאילו..." ליליאן ודפני מביטות זו בזו בחשש, שתיהן לא רוצות לומר את המילה.

"פוטרתית?" אני שואלת. "לא. יותר כמו... לא אישרו לי קידום. את פשוט חוזרת לעבודה שהייתה לך. רק שההבדל הוא שבעולם שלי מדובר בהחלטה סופית. מרגע שיצאת ממסלול לקביעות, אין דרך חזרה. אני יכולה להמשיך כמרצה באוניברסיטת נובה. הם רוצים שאמשיך כמרצה בנובה. רק בלי ביטחון מקצועי או יוקרה."

"טוב, זה פשוט ערמה של זיבולי שכל, " מכריזה ליליאן.
 "מסכימה. את לא יכולה לקבל קביעות במוסד אחר?"
 "מבחינה טכנית, כן, " אני אומרת בהיסוס. " אבל באופן מציאותי?
 שום אוניברסיטה שהייתי רוצה לעבוד בה לא תשקול לתת לי קביעות,
 מרגע שיוודע שדחו את הבקשה שלי."
 "אולי ההורים שלך יכולים –"

"לא, לא, " אומרת ליליאן בהרמת יד כשהיא רואה אותי נושמת
 עמוק. "בלי לבקש טובות מהצד הלאומי והמרובע של המשפחה."
 אני לא מסוגלת לספר לדודה שלי שגם אם הייתי רוצה לבקש
 טובה, לא ניתנה לי הזדמנות. ההורים והאחים שלי שמרו על שתיקה
 מכאיבה מאז שכתבתי לבשר להם את הבשורה לפני ארבעה ימים. לא
 ציפיתי שימהרו העירה לאפות לי עוגיות או משהו, אנחנו לא משפחה
 מהסוג הזה. אנחנו לא חמימים ודביקים, אנחנו עובדתיים ומתגברים
 בשתיקה.

ולראיה: ליום ההולדת שלי בשנה שעברה כולם יחד קנו לי במתנה
 מכשיר סילון מים דנטלי, כי עשיתי טעות והתוודיתי שנוצר לי חור
 ראשון בשיניים.

אנחנו משפחה מהסוג הזה.
 ובכל זאת, חשבתי שאקבל איזה משהו קטן. הייתי מסתפקת באיזה
 "אוף חבל" סמלי.

אבל להגנתם ייאמר, שמדובר בטריטוריה לחלוטין לא מוכרת לנו
 בני ריד, ובמיוחד לי. מאז כיתה ג', כשהמורה הציעה להקפיץ אותי
 כיתה, לא הייתי רק חלק ממשפחת ריד המשיגנית: הייתי הכוכבת
 שלה. הבת היחידה, הכי קטנה, הכי חכמה...

דפני שולחת יד לאחוז בידי. "את בסדר?"
 לא. אני מתאמצת לחייך. "כן. ויש גם קצת חדשות טובות בכל
 הסיפור הזה. המנטורית שלי הצליחה לאשר לי שנת שבתון, אם אני
 רוצה."

"ואת רוצה?" שואלת דפני. "יהיה די מגניב לקחת חופש לשנה,
 לא?"

אני מסוגלת רק להנהן, משום שאני די בטוחה שהשבתון נועד

פחות לטובתי, ויותר משום שהמחלקה רוצה להרחיק אותי מאור הזרקורים לתקופה.

"אני אומרת שתעשי את זה. קחי את השבתון," אומרת ליליאן ומאפרת את הסיגולה שלה. "ותעשי את זה בגדול, חומד. סעי לטייל. קחי שיעורי ריקוד. תעשי גוונים בשיער. את צריכה כסף? יש לי מלא." "לא, אני בסדר מבחינה כלכלית," אני מרגיעה אותה.

לא עשירה. אבל בסדר. די מבוססת. בשנים האחרונות היו לי מגורים בעלות סבירה ביותר בקמפוס, שאפשרו לי לצמצם בהוצאות, וגם הרווחתי פה ושם מהופעות בטלוויזיה והרצאות.

"אז למה את מהססת?"

"אני לא... אני משתתקת, לא בטוחה מה לומר." האמת שאני לא יודעת מה אעשה בשנת חופש, גם אם מדובר רק בתשעת החודשים של השנה האקדמית. בלי אף אחד ללמד. בלי שום דבר ללמוד. בלי גישה למעבדות.

"לאכול, להתפלל, לאהוב," אומרת דפני ודופקת על השולחן בהתלהבות. "זה מה שתעשי."

"טוב. כן. אני יכולה לעשות את הדברים האלה..." "לא, לא. אני לא מתכוונת לפעלים כפשוטם, אני מתכוונת לרוח הכללית. את יודעת. 'לאכול, להתפלל, לאהוב'."

אני מטה ראש בתמיהה לשמע האזכור. "הספר על האישה שנוסעת לאיטליה ועוד כל מיני מקומות כדי לגלות מי היא?"

"אוי, בהחלט," אומרת דודה ליליאן בהתלהבות עם פיסת גבינת גודה בפה, ומושיטה כוס כדי שדפני תמזוג לה עוד שרי. "אהבתי את הסרט."

"אני בטוחה שהוא מעולה," אני אומרת, "אבל הרעיון לטייל במשך שנה לא ממש מדבר אליי."

"העניין הוא לא הטיוול, אלא המסע הרוחני," מכריזה דפני. "להשיב מלחמה כשהחיים שלך מתחרבנים ולהמציא לך חיים חדשים, עם חוקים חדשים."

"החיים שלי לא התחרבנו." אני מעקמת את פניי, ואוספת לי חתיכה רצינית ביותר של גבינה שמנה.

ליליאן מצביעה על היד שלי. "שימי לב שלקחת מגבינת ההכחשה כשאמרת את זה."

"טוב, איפה גבינת הקבלה?" אני שואלת בסבלנות. "בואו נעבור אליה."

"אי אפשר לאלץ קבלה, את צריכה... לרחף לתוכה," אומרת דפני. אני פולטת נחרת זלזול. "בחיים שלי לא ריחפתי."

"אולי זאת הבעיה, יקירתי," אומרת דודה ליליאן תוך ניגוב ריבת תאנים מהסנטר. "תמיד עשית דברים בצורה מסוימת, חשבת על דברים בצורה מסוימת, חווית דברים בצורה מסוימת."

"טוב, את לא טועה," אני מודה לאיטי, משום שהיא משקפת לי מחשבות שעברו בי לאחרונה, תחושה שאני מפספסת חלק חשוב בי, חלק מהותי מהחוויה האנושית. "אבל לא נראה לי שבליסט ספגטי תפתור את זה."

"לעולם אל תזלזלי בכוח הפחמימה," אומרת דפני. "אבל האמת שלא לזה התכוונתי. אני יכולה להראות לך משהו?"

להפתעתי, לא מדובר בשאלה רטורית. היא מזדקפת במקומה ומחכה בסבלנות לתשובתי, באופן לא דפנאי במיוחד.

אני מסיקה מזה שהיא כנראה רצינית מאוד לגבי הרעיון, ואני מהנהנת, סקרנית בניגוד לרצוני.

"טוב," אומרת דפני ולוקחת את הטלפון שלה. "זוכרת איך הדבר היחיד שרצייתי ליום ההולדת שלי לפני כמה שנים היה תאריך ושעת הלידה שלך, כדי שאוכל לעשות לך מפה אסטרוטולוגית? כי רצייתי להתאמן?"

אני מתאפקת לא לגלגל עיניים. "אני זוכרת." דפני הייתה אז בשיא השלב האסטרוטולוגי שלה, לפני שעברה הלאה לשלב הקריסטלים שלה (השלב המכשפתי הוא חדש יחסית).

"טוב, אז את זוכרת עדיין את מזל השמש, מזל הירח ומזל האופק שלך?"

"אני אמורה לדעת מה זה אומר?" אני שואלת בחשש. "תכף נגיע לשלשה הגדולה," אומרת דפני בהתלהבות. "בינתיים תקראי את זה. רק את המשפט הראשון."

היא מושיטה לי את הנייד שלה, ואני לוקחת אותו ומקריאה בקול בשביל דודה ליליאן. "תפנית לא צפויה עתידה להתרחש היום, מהסוג שיהרוס משהו שחשבת שאת רוצה, וישלח אותך בתנופה, אולי פראית, בכיוון חדש."

אני נושאת מבט. "מה זה?"

"זורדיאק זון."

אני מנענעת בראשי, לא מבינה.

"אפליקציה אסטרולוגית. כרגע הקראת את ההורוסקופ שלך."

דפני משתקת לרגע בדרמטיות. "מיום שני."

אני מביטה שוב בנייד. "היום..."

"היום שבו תפנית דרמטית ביטלה משהו שחשבת שאת רוצה?"

שואלת ליליאן בעדינות.

אני מצמצמת עיניים בחשדנות. "לא חשבתי שאני רוצה. באמת

רציתי קביעות. אני עדיין רוצה."

דודתי וחברתי הטובה מביטות זו בזו במבט שלא מוצא חן בעיניי בכלל, בעיקר משום שאין לי מושג מה הוא אומר, ואני שונאת דברים שאני לא מבינה.

"חכי, עוד אחד," אומרת דפני. היא לוקחת ממני את הנייד שלה,

מעבירה אצבע על המסך ומחזירה לי אותו. "עכשיו תקראי את

המשפט הזה."

אני נאנחת אך שוב מקריאה בקול. "מערך הכוכבים של היום מעיד

על שינוי דרמטי ומפתיע בתחום הרומנטי. אמצאי את השינוי באצילות

ובביטחון, והאמיני שאותו אדם אמור להסתלק מחייך."

"זה מהיום בו דניאל סיפר לך שהוא קיבל את העבודה בגוגל,"

אומרת דפני.

"בסדר," אני אומרת לאט. "אני מבינה. מקריות נחמדה. אבל את

לא באה לומר לי שכל בני מזל בתולה פוטר ונזרקו באותם ימים

בדיוק. סביר להניח שמי שכותב את הדברים יקלע מדי פעם. זה נקרא

סטטיסטיקה, לא גורל."

דודתי מצמצמת עיניים אל מגש הגבינות ובוצעת גוש נדיב של

משהו כחול ומסריח-למראה.

"מה זה?" אני שואלת תוך כדי רחרוח.
 "סטילטון. גבינת ההתמקחות."
 אני מצמצמת עיניים. "על מה את חושבת שאני מתמקחת?"
 דודתי רק מחייכת ושואפת ארוכות מהסיגרלה שלה.
 דפני מחייכת אליי חיוך מרגיע. "אני רק מעלה את האפשרות
 שאולי תנצלי את השבתון הזה כדי להתעמק בתחום חדש למחקר."
 "אסטרולוגיה," אני אומרת, מתקשה להסתיר מידה נכבדה של
 ספקנות מבטלת בקולי. "את רוצה שאקדיש את השנה לקריאת
 ההורוסקופ שלי ו... מה בדיוק?"
 "לא רק לקרוא את ההורוסקופ," דפני כמעט קופצת במקום מרוב
 התלהבות. "לחיות לפי התחזיות שלו. אם הוא יורה לך ללכת לרקוד,
 תלכי לרקוד. אם הוא יורה לך לפלרטט עם זר נאה, את מזמינה את
 הבחור החתיך בסטארבקס ללאטה. דברים כאלה."
 אני מחזירה לדפני את הנייד שלה, מסרבת להודות שאני מרגישה
 קצת מעורערת מהדיוק בתחזיות.
 "אבל מה תהיה ההיפותזה שלי?" אני שואלת, מעבירה מבט ממנה
 אל ליליאן. "גם אם אגש לזה עם השערת אפס, אין לי מידע אמפירי
 לעבוד איתו. אסטרולוגיה מעצם טיבה היא סובייקטיבית לגמרי. אז
 מה הטעם בזה?"
 "אני חושבת שהטעם, ילדתי היקרה" – דודה ליליאן טופחת על
 ידי בחיבה – "הוא שלא אמורים לנהל את החיים לפי היפותזות."
 אני מקדירה פנים. זה לא מוצא חן בעיניי בכלל. "אז מה כן אמורים
 לעשות איתם?"
 דודה ליליאן מחייכת. "לחיות אותם."

אוגוסט

עם כל הכבוד לנאום המוטיבציה של דודה שלי, לא הייתה לי שום כוונה לאמץ את קשקוש "לנהוג לפי ההורוסקופ שלי במשך שנה" של דפני, אף שבסופו של דבר כן החלטתי לקחת את השבתון, גם אם כפשרה: אקח חופשה למהלך השנה האקדמית, אבל רק אחרי שאסיים את קורסי הקיץ שהתחייבתי להעביר. התלמידים כבר נרשמו אליהם עוד הרבה לפני שדחו לי את בקשת הקביעות. לא רציתי להעניש אותם על הכישלון שלי.

כך שגם את היום, חודשיים אחרי תחילת סמסטר הקיץ, אתחיל באותו אופן בו התחלתי כל יום עבודה שלי במהלך הקיץ: בהמתנה בתור ללאטה וניל שלי.

אבל בעתיד הקרוב?

הולך להיות לי הרבה זמן פנוי.

ובינתיים?

אני קוראת את ההורוסקופ בזמן שאני מחכה לקפה.

אבל לא משום שאני הולכת להפוך את זה למסע רוחני של שנה

או משהו כזה.

ועדיין, ארבעה חודשים תמימים אחרי אותה שיחה עם ליליאן

ודפני, אני מוצאת את עצמי פותחת את אפליקציית זוריאק זון עליה

המליצה דפני. מתוך סקרנות בלבד, כמובן.

אני חייבת להודות: ככל שאני קוראת בה, אני יותר מבינה את זה.

לא מאמינה בזה. אבל שואבת נחמה מסוימת מהתחושה שאולי יש

דברים מסוימים שנועדו לקרות היום שאינם בשליטתי.

וכל מה שאני צריכה לעשות, זה למלא כמה הנחיות לפעולה מצד ההורוסקופ שלי.

הודות לדפני ולגוגל, למדתי שהדרך הנכונה לקרוא את ההורוסקופ היא להסתכל על מזל האופק, או המזל העולה. זו קבוצת הכוכבים שעלתה באופק המזרחי בדיוק בזמן שנולדתי. אצלי זה תאומים.

אם יורשה לי רגע לחבוש את כובע המדענית שלי? זה נשמע לי די שטויות, כי זה נורא ממוקד ארץ. יש בחוץ חתיכת יקום ענקי, אבל האסטרונומים רוצים שנאמין שגם גורלנו וגם אישיותנו נקבעים על ידי מה שקרה באופק המזרחי, בכוכב יחידי, ברגע שבו נולדנו?

ועדיין, הבנתי מאז שהתחזיות האסטרונומיות שהקריאה לי דפני בערב ההוא בביתה של ליליאן, היו למעשה הורוסקופ האופק העולה שלי. והן היו מדויקות עד להחשיד, ברמה שממש לא בא לי להודות בה.

אפילו לא בפני עצמי.

משום שזה הקטע שלי עם אסטרונומיה. בתור מדענית, לא רק לימדו אותי לראות בדברים כאלה הבל הבלים, גם הטפתי לכך בעצמי. אני מתחילה את היום הראשון של כל סמסטר בכל הכיתות שלי בקריאה לכל מי שיש לו שאלה שיציג אותה. אני מקפידה להבהיר שאף שאלה לא תהיה טיפשית או תלושה מהמציאות. וכתוצאה מכך, מעולם לא היה לי קורס מבוא לאסטרונומיה או לקוסמוס שבו מישוה לא אזר אומץ לשאול – בדרך כלל בתקווה – אם יש אמת באסטרונומיה.

ולזאת תמיד עניתי בלי היסוס:

לא. אפילו לא שמץ.

אני משתדלת כמיטב יכולתי לרכך את המהלומה לאותם סטודנטים מלאי תקווה, ומסבירה שלפני אלפי שנים, אסטרונומיה הייתה בהחלט מובנת. בני האדם הקדומים ניסו להבין את העולם הסובב אותם בעזרת מה שיכלו לראות ולצפות בו: מערכות הכוכבים וכוכבי הלכת במערכת השמש שלנו.

אבל היום אנחנו יודעים הרבה יותר. אנחנו יודעים שמערכת השמש שלנו היא רק אחת מאלפים, בגלקסיה שבעצמה נמנית על מאות מיליארדי גלקסיות. וזה רק ביקום הנראה לעין. אז, האם יש בי איזשהו צד שחושב שלמיקום מערכות הכוכבים והכוכבים ביום ובשעה בה נולדתי, יש השפעה כלשהי על המאורעות בחיי?

אני לא מסוגלת להאמין בזה. פשוט לא מסוגלת. אבל לפעמים? בא לי. אני רוצה להיות כמו דפני, שמאמינה לא רק באסטרונומיה, אלא בהכול. נומרולוגיה. חוויות חוץ גופניות. כוחם של קריסטלים.

ואם אתם תוהים איך מישהי שמאמינה בנקודות אנרגטיות הופכת לחברה הכי טובה של מישהי שקוראת את 'כתב העט לפיזיקה יישומית'... אז גם אני.

אבל לדברי דפני, המפגש בינינו הוא פשוט חלק מהתוכנית הגדולה של היקום. הכרנו כשהיינו בנות עשרים. אני הייתי במהלך לימודי לדוקטורט הראשון שלי, ודפני מימנה לעצמה את הלימודים בבית הספר לעיצוב, בעבודה כמלצרית בבית הקפה בו אהבתי ללמוד. איפשהו בין עוגות התפוחים שהגניבה לי בחינם, כי ידעה כמה אני אוהבת אותן, לטיפים שנתתי לה לגבי פרויקטים בלימודים, יצא שהרגשנו שנועדנו זו לזו, כמו אחיות. כאילו כל אחת מילאה איזה חור בחייה של האחרת.

מאחר שקפצתי שתי כיתות בבית הספר והתחלתי תואר ראשון בגיל שש-עשרה במקום שמונה-עשרה כנהוג, תמיד הייתי צעירה יותר מחבריי ללימודים, כך שלא הצלחתי לבסס חברויות רציניות. חברת הילדות הקרובה של דפני בדיוק עברה לא מזמן לסיאטל, וכמו שהיא ניסחה זאת, היא התגעגעה ל"חיים של מישהי שאני אוהבת, שאוכל להתערב בהם."

אז היא התחילה להתערב בשלי. ואף שזה אמר שכיום אני יודעת על מספרי מלאכים וטארוט יותר ממה שחשבתי שאפשרי בכלל, לא הייתי משנה כלום.

והינה אני, פותחת את ההורוסקופ שלי.
רק בשביל הכיף.

בעניינים שבלב, שמרו היום על חושים חדים, תאומים יקרים.
פגישה מקרית עם זר מקסים, עשויה להוביל למפגש רומנטי
שיעלה על חלומותיכם הפרועים ביותר. אותו אדם עשוי
להיראות כמו אביר על סוס לבן, שעתיד לפרוץ לחייכם ולהציל
את היום, ואולי אפילו להסיט אתכם למסלול חדש.

"מהמם, אני ממלמלת ומחזירה את הנייד לתיק. "אני כבר מזמינה
אולם לחתונה."

"בוקר טוב, דוקטור ריד, " אומר אריק, הבריסטה החייכן שתמיד
במשמרת כשאני באה. "כרגיל?"

"בבקשה, " אני אומרת תוך שאני משלמת באפליקציה ומוסיפה טיפ.
אריק מציץ לאחור אל העובדים שאיתו, ואז רוכן לפנים. "רוצה
אולי קייקפופ? בחינם."

אני ממצמצת בהפתעה. "אה. טוב. בטח. אני נראית בריכאון או
משהו?"

הוא מחייך מאוזן לאוזן. "לא. סתם התחשק לי להציע."
"אז תודה. מתחשק לי להסכים."

בזמן שאני לוקחת את הפינוק החינמי, עולה בדעתי פתאום משהו.
"הי, היית קורא למה שקורה פה סיטואציה של אביר על סוס לבן?"

הוא מטה ראש בתהייה. "סליחה?"

"עזוב, לא משנה." אני מנענעת בראשי לשלילה.

אריק חתיך, מסוג החמוד-אבל-צעיר-מדי-בשבילי. והוא גם לא זר.
מצטערת, הורוסקופ. ניסיתי.

כמה דקות אחר כך אני יוצאת מסטארבקס עם הלאטה ביד.
התחיל לרדת גשם, דבר שלא בניתי עליו. אין לי לא מטריה ולא
כובע, אבל כן יש לי מזל במעבר החצייה, ואני מספיקה לחצות את
לאפייט בלי להיאלץ לחכות בגשם. וגם כשאני מתקרבת לברודווי
הרמזור לטובתי.

אני בדיוק יורדת מהמדרכה אל מעבר החצייה, כשאני שומעת צופר מכוננית מרעים בקרבה מוגזמת אליי, וכשאני מפנה את ראשי אני רואה מונית עוברת באור אדום בלי להאט. היא דוהרת אליי במהירות כזאת שאני לא מספיקה לזוז, אבל בשנייה שבה נראה לי שאני עומדת להידרס על ידה, אני נמשכת לאחור בעוצמה כזאת שהלאטה נופל לי לרצפה.

"הי! חתיכת מניאק!" צועק עובר אורח.

אני נוטה להסכים, אבל הלב שלי דופק חזק מדי בתגובה לכמעט אסון.

"את בסדר?" שואל קול גברי מאחוריי.

אני מסתובבת ומגלה שני דברים במקביל: הוא כנראה זה שהציל אותי מהסכנה, והוא... מושלם.

תמיד אהבתי לטעון שאין לי טיפוס, אבל טעיתי טעות מרה, או שאולי הייתי צריכה פשוט לראות את הטיפוס שלי כדי לזהות אותו. אתם מכירים את התחושה המוזרה הזאת כשמישהו נראה כאילו נועד במיוחד בשבילך? כאילו הוא נוצר כדי לסמן וי בכל הסעיפים שלך.

אז זה הוא.

גבוה בלי להיות מוגזם, חזק בלי להיות בריון. עיניים כחולות ידידותיות, פנים נאות אבל לא לגמרי סימטריות. שיער לא בדיוק בלונדיני, אבל גם לא בדיוק חום. החיוך שלו מושלם וקצת עקמומי וטיפ־טיפונת ביישני.

ואולי אני שוגה באשליות, אבל אני מוכנה להישבע שהוא מסתכל עליי באותו מבט הוזה של זו את שיש לי כרגע.

רק ליתר ביטחון אני מגניבה הצצה לקמיצה השמאלית שלו, והלב שלי מחסיר פעימה כשאני רואה שהיא חשופה.

כשאני מחזירה מבט אל פניו לוקח שבירר שנייה עד שהוא מסתכל אליי חזרה, ואיכשהו ברור לי שהוא עשה את אותה בדיקה על יד שמאל שלי.

"את בסדר?" הוא שואל שוב, רוכן קלות להסתכל עליי בגובה העיניים, כאילו רצה להיות בטוח.

"כן! בטח. יופי. מעולה. כן."

כה רהוטה, מירנדה.

מעולם לא הייתי אלופת הפלרטוטים, אבל בדרך כלל אני מסוגלת לנהל שיחה ולהוציא מהפה משפטים בני יותר ממילה אחת. "תודה", אני אומרת בניסיון להישמע יותר נורמלית. "על... טוב, הסיבות ברורות." אני מצביעה על הצומת.

הוא מנענע את ראשו בכעס. "זה נס שאף אחד לא נפצע. הוא היה יכול להרוג מישהו."

"למרבה המזל הנפגע היחיד היה לאטה וניל גדול על חלב שיכולת שועל," אני אומרת ורוכנת להרים את הכוס הריקה כדי לזרוק אותה לפח סמוך.

"אני..." הוא מהסס. "אפשר לקנות לך חדש?"

הלב שלי מתרחב מאושר, ואז מתכווץ חזרה כשאני קולטת שאין לי זמן לסיבוב נוסף בסטארבקס. "הייתי שמחה. אבל יש לי שיעור שמתחיל בעוד כמה דקות, שכנראה אאחר אליו." "אה. תלמידת תואר שני?"

"מרצה. פיזיקה. אסטרונומיה, ליתר דיוק," אני מגמגמת.

"וואו. את לא רצינית." הוא פולט צחוק מופתע. "הבת שלי פשוט משוגעת על כל מה שקשור לכוכבים."

בת.

אוף.

כלומר, לא שאני לא אוהבת ילדים, אבל אם יש בת, בבירור יש גם אימא, מה שאומר...

אני מחייכת, משתדלת להסתיר את אכזבתי.

"אולי במקרה את מעבירה שיעורים פרטיים?" הוא שואל בחיוך ערמומי. "גרושתי תמות אם היא תדע שמצאתי לקיילי מורה לאסטרונומיה לפניה."

האכזבה ממהרת לפנות את מקומה לשמחה.

"האמת שלא," אני מודה. "אבל תמיד רציתי לנסות."

זה ודאי שקר גס. מעוררי לא שקלתי ללמד באופן פרטי. אבל יחסית

לשקרים, זה לא אחד שהולך להדיר שינה מעיניי בלילות, משום שאני גם לא נגד שיעורים פרטיים.

במיוחד לא לבנות של אבות יחידנים חתיכים במיוחד. "נהדר", הוא אומר ומכניס יד לכיס החליפה שלו. "זה הכרטיס שלי. אם לא אמרת את זה סתם מטעמי נימוס, כי הרי הצלתי אותך באבירות רבה ממוות מחריד, תשלחי הודעה. או מייל. או תתקשרי."

אני לוקחת את הכרטיס, כמובן. כריסטיאן יוז. "סמנכ"ל כספים באומנילוג'יק סולושנס," אני מקריאה בקול. שם החברה נשמע לי מוכר במעורפל – הם מייצרים שבבי מחשב או משהו דומה. "מרשים". "מספיק מרשים שתאמרי לי את שמך?" הוא שואל בתקווה. ברוב קסם.

"דוקטור מירנדה ריד," אני אומרת ומושיטה יד ללחיצה. כף ידו העוטפת את ידי חמימה וחזקה ומושלמת. "נעים מאוד להכיר, מירנדה. אשמח לעשות את זה שוב. בלי הקטע של כמעט-תאונה." "גם אני אשמח."

הוא מחייך וקורץ. "אז אשמע ממך. אני מקווה." אני בוהה בו מתרחק קצת יותר מדי זמן, ואז מתנערת בבהלה כשאני קולטת מה השעה. את שארית הדרך לבניין המחלקה לפיזיקה אני עושה בריצה, ועדיין אני מאחרת לשיעור לראשונה זה שנים.

ולראשונה אי פעם, הראש שלי במקום אחר ולא בהרצאה. ביליתי את כל חיי בצייטנות עיוורת ומוחלטת לחוקי הפיזיקה, חוקי הטבע, לתכתיבים הנוקשים של המחקר המדעי. ועדיין, היום אני מגלה שתשומת הלב שלי לא נתונה כלל למדע. אלא לתחזית ההורוסקופ לגבי הזר המקסים. האביר על הסוס הלכן שמציל את היום.

ומפנה אותי לכיוון חדש. סוף-סוף הבנתי מה עתיד להיות הכיוון החדש הזה.

סמסטר הקיץ כמעט נגמר, ואז יגיע הזמן להפר את כל הכללים.
להמציא את עצמי מחדש.
להפוך למישהי שאינה דוקטור מירנדה ריד, מדענית.
אני אשמע לעצתה של דפני ואוכל, אתפלל ואהב לפי
האסטרולוגיה.
אני אשמע לעצתה של דודה שלי.
אני מתכוונת פשוט לחיות.

ספטמבר

"את בטוחה שאת לא עוזבת בגללי?" אני שואלת את דודה שלי. "כי דפני מכירה מישהו שמחפש לסְבֵּלֵט דירת סטודיו בלואר איסט סייד. אני לא רוצה לגרש אותך מהבית."

ליליאן מושחת על שפתיה שפתון בצבע ורוד מזעזע, וטופחת על לחיי בחיבה. "ילדתי היקרה, אני אוהבת אותך יותר מכל דבר בעולם, וזה כולל את אותו חנוך דביל ויקר, שאת קוראת לו אבא ואני קוראת לו אח. אך זה עדיין לא מספיק כדי לגרום לי להישאר באזורים האלה, מרגע שמזג האוויר מתחיל להשתנות. הייתי נוסעת לפאלם ביץ' גם אם לא היית צריכה מקום לגור בו."
ואני אכן צריכה מקום לגור בו.

האוניברסיטה אפשרה לי להמשיך לשכור את הדירה בקמפוס לאורך סמסטר הקיץ, אבל מאחר שאני לא עתידה להרצות בפועל בשנה האקדמית הקרובה, נאלצתי לעזוב.

לא שרציתי להישאר. הפסקתי להרגיש שייכת, ברגע שנודעה לי החלטת ועדת הקביעות. כל מה שתמיד חתרתי אליו הפך פתאום לא רלוונטי.

כשהדבר נודע לליליאן, היא התעקשה שאעבור לבית שלה, מאחר שבכל מקרה הגיעה התקופה בה היא נוהגת לפרוש כנפיים ולנרוד לפלורידה, והבית היה נותר ריק.

"וחוץ מזה" – היא טופחת שוב על לחיי ובוחנת את השפתון שלה במראה בכניסה – "דווקא נחמד לי לדעת שיהיה פה מישהו שיטפל בצמחים שלי."

היא זוקפת גבה ופוגשת במבטי המשתקף במראה. "ואת תטפלי לי בצמחים. וגם בפיות." "

קשה לי לקבוע אם היא מתלוצצת לגבי הפיות או לא. אני בספק ולכן אני מהנהנת, מחזיקה את ערמת הרפים עליהם רשמה הוראות לטיפול בצמחים בכתב ידה המסולסל והנטוי. "ראיתי מאמרים אקדמיים פחות מפורטים מזה," אני מציינת תוך כדי עלעול. "לא נראה לי שאפספס פה."

"יופי. ואל תשכחי את הצמחים על הגג. אותם אני הכי אוהבת." אני מקמטת את המצח. "אז למה שמת אותם על הגג? לא היה לי מושג שאת בכלל עולה לגג."

היא פורעת בחיבה את שערי ומזכה אותי בחיוך מסתורי שגורם לי לחשוב שגם אם תספר לי, לא אבין. כנראה משהו שקשור לפיות או שדונים.

"הלוואי שלא היית צריכה כבר לנסוע. היה נחמד להיות שותפות לדירה לתקופה."

"מצטערת, אהובה. גברות נכבדות חיות בגפן, ולעולם לא בקור." אני לא מבינה כלום בגברות נכבדות, אבל מבינה בעונות. "עדיין לא סתיו אפילו."

"נכון. אבל ג'ודית תכעס אם לא אטול חלק בנשפיית יום הולדתה השמונים מחר. החגיגה נערכת על סירה, טעות, לדעתי, כשמדובר בחבורת אזרחים ותיקים, ועל כן אני לא מתכוונת להחמיץ את זה."

היא שוב פונה אליי. "אם כי אודה ואתודה שהייתי דווקא רוצה לראות איך נראית מירנדה הפרועה. אני רוצה עדכונים יומיומיים." "אני לא יודעת לגבי מירנדה הפרועה. עוד לא ממש התחלתי עם פרויקט הורוסקופ, אבל בינתיים הדבר הכי משוגע שהוא הציע היה לנסות סגנון בישול חדש."

'פרויקט הורוסקופ' זה השם שנתתי למחויבות שלי לחיות במשך שנה כמו אסטרולוגית ולא כמו מדענית.

העובדה שהענקתי שם למיזם גרמה לו להיראות אמיתי יותר. וכשבחרתי במילה הגנרית פרויקט במקום היפותזה או ניסוי, הרגשתי כאילו אני מחווה תנועה מגונה לעולם מבוסס הידע שבגד בי.

וודתי בוחנת אותי בתשומת לב. "התקשרת כבר לילד?"
"הוא בן שלושים פלוס, ליליאן. יש לו ילדה משלו."
היא מנענעת באצבע. "אל תנסי להסיח את דעתי מכך שאת
משתפנת."

"אני... מחכה לרגע המתאים. היו לי עוד מבחנים ועבודות גמר
לברוק, ולעבור דירה, וגם –" אני משתתקת.
"ממציאה תירוצים? עברו כמעט שבועיים מאז שהתקשרת אליי,
נמסה כמו שלולית, אחרי שכמעט נמרחת על הכביש."
"כמה מקסים," אני אומרת. "לא היה לי מושג שאת כזאת משוררת.
ואני אתקשר אליו. כשההורוסקופ יגיד לי שאני צריכה."
"בשום פנים ואופן לא." היא מנידה בראשה לשלילה. "את לא
הולכת להשתמש באסטרולוגיה כמו שהשתמשת במדע."
"מה זה אמור להביע?!"

"זה אומר שאני לא רוצה לראות אותך מחליפה מערכת כללים
אחת באחרת, רק כדי שתוכלי לשמור על עצמך נקייה ומוגנת. אחרת
תפספסי את כל העניין."

"שהוא?" אני שואלת, סקרנית לשמוע את הזווית שלה.
במקום לענות לשאלה עולה על פניה ארשת נוגה מעט. "את זוכרת
את הקיצים כשהיית קטנה? היה לי אז בית גדול שנהגתי לשכור בעמק
ההרסון, ואת והאחים שלך נהגתם לבוא להתארח אצלי לכמה חודשים."
"כן, ברור. אהבתי את הימים האלה."

"אהבת את הלילות האלה," היא מתקנת. "נהגת לבלות כל ערב
שהשמיים היו בהירים, כשאת שרועה על גבך בדשא, בוהה בשמיים.
אהבת את זה מאוד."

"טוב, ברור. רציתי להיות אסטרונומית מאז שמלאו לי תשע."
היא מנענעת בראשה לשלילה. "לא. זה ערך הוויקיפדיה של
סיפורה של דוקטור מירנדה ריד. וזה הסיפור שסיפרת לעצמך, שבטח
טופטף לך בלי שתרגישי על ידי הורייך, בערך בתקופה בה הם התחילו
לשלוח אותך לקייטנות מדעים במקום אליי."

"אוי, ליליאן." אני אוחזת בידה. "אני מצטערת. אף פעם לא
חשבתי על זה שבטח הרגשת –"

"שטיות." היא מסלקת את ידי בקוצר רוח. "אין לזה כל קשר אליי. לקחתי לי מאהב רבי־און ביותר בקיץ הראשון בו הפסקתם לבוא לבקר. זה קשור אלייך, יקירתי. את לא זוכרת, או לא רוצה לזכור, אבל רק כשהיית בת שתיס־עשרה הכרות שאת רוצה להיות אסטרונומית כשתהיי גדולה. אני זוכרת, כי השתתפתי בקניית אותו טלסקופ יקר ליום הולדתך השנים־עשר."

אני מקמטת את המצח בתמיהה. "אני לא מבינה. הייתי אובססיבית על שמי הלילה עוד לפני..."

"היית אובססיבית, אבל לא לקרינת רקע קוסמטית וחומר אפל."

"קוסמית," אני מתקנת. "קרינת רקע קוסמית."

היא נאנחת בדרמטיות אבל מסרבת להרפות מהנקודה. "אל תשכחי מי היית לפני שהחלטת שבא לך להוסיף את כל ה'דוקטור' המפוארים האלה לשם שלך."

"מי הייתי?" אני שואלת בסקרנות כנה, בזמן שליליאן פונה לעבר דלת הכניסה.

"ילדה שהאמינה שיש קסם בכוכבים, שהירח צופן סודות, ושליקום יש תוכנית בשבילה. ולא," היא מוסיפה תוך שהיא נועצת בי מבט רבי־משמעות מעל כתפה. "התוכנית לא הייתה קביעות. את רצית להיות כוכבת."

כמה שעות אחרי שליליאן עוזבת, מגיעים המובילים עם הארגזים שלי. למזלי, יחסית למעבר דירה, לא מדובר בחוויה קיצונית במיוחד. מאחר שבקתה מספר אחת כבר מרוהטת, העברתי את רוב הרהיטים ליחידת אחסון בהמשך הרחוב. כך גם עם ציוד הבישול שלי, מאחר שלליליאן יש את כל הנחוץ. היא הציעה לי בנדיבות רבה להוציא את החפצים שלה בזמן שאני שם, כדי שארגיש יותר בכית, אבל הבנתי שבעצם אין לי כל כך מושג איך אמור להיראות הבית שלי. או ליתר דיוק, יש לי. הוא ייראה כמו דירת חדר משמימה למדי בקמפוס שהתגוררתי בה שש שנים, ועם זאת לא הצלחתי משום מה להותיר בה חותם משום סוג.

תמיד התכוונתי לעשות מאמץ כלשהו להתבסס שם. לשכור מעצבת, או לכל הפחות להיכנס לפינטרסט, כדי לשאוב קצת השראה. מה, אפילו תמונה גנרית במסגרת על הקיר הייתה מהווה התחלה. אבל החלל האומלל נותר בגדר מקום מגורים בלבד, ולא באמת בית. אפשר היה לראות שמישהו גר שם – הייתה ספה, היה שולחן בסלון. שולחן וכיסאות אוכל, מיטה. אבל תוכנות לגבי אותו אדם? הרהיטים היו ניטרליים, הקירות עירומים. אפילו ערמות הספרים, שהיו מפוזרות בכל מקום, הוצמדו במסודר לפינות, ולא הוצגו או נערכו על שולחן הסלון מתוך גאווה או התלהבות.

זה היה החלק הקשה ביותר אך גם המספק ביותר בכל תהליך המעבר. לארוז את עשרות הספרים והמאמרים המקצועיים שלי בארגזים, לסגור בנייר דבק, ואז להגלות אותם לאחסון, יחד עם הרהיטים המשעממים שלי.

מבחינה מעשית היה בכך צורך, בהתחשב בכך שביתה של ליליאן – וגם הסגנון האישי שלה – הוא די הפוך משלי. ליליאן אוהבת להגדיר את עצמה מקסימליסטית, שזו דרך יפה לומר שהיא על גבול האגרנית. בכל פינה יש מגורה שובבה, פסל לא ברור, או עציץ מפונק. כל מדף עמוס בפסלונים גמדים, כיפות שלג, או שאר מיני שמונצעס שאספה בטיוליה או מחברים לאורך השנים.

אך מלבד העובדה שאין מקום פיזי בשביל הספרים שלי, הבנתי גם שאני לא רוצה להקדיש להם מקום בליבי. או שאולי כן רציתי, ודווקא משום כך היה חשוב במיוחד להרחיק אותם מהישג יד. אם אני רוצה לחשוף מירנדה חדשה, מירנדה שיש בה מעבר לעובדות ואינטלקט, אני צריכה לפנות מקום לסוג חדש של ידע. האקרמיה שימשה לי כמפלט, והספרים כשמיכת ביטחון. ולכן הם סולקו עד שיסתיים פרויקט הורוסקופ.

ואם כבר מדברים על זה...

אני ניגשת לדלת הכניסה, שם הניחה ליליאן את החבילות שלי שהגיעו יום קודם. נראה שבכל זאת אצטרך לפנות מקום לכמה ספרים, אבל לא לכאלה על חלקיקים קוונטיים. דפני הכינה לי רשימת קריאה של אסטרוטולוגיה למתחילים, ואני הזמנתי בצייתנות את כולם. בזמן

שאני מתחילה להוציא אותם מהארגזים, מזמזם הטלפון שלי, שדחפתי לכיס האחורי של הג'ינס.

אני שולפת אותו, ואז – ואני לא גאה בזה – כמעט משתיקה את המכשיר ודוחפת אותו חזרה לכיס. אבל במקום לעשות זאת אני נושמת עמוק, מוצאת את בקבוק היין הקרוב, ו...
 "היי, אימא!"

היא נאנחת קלות באכזבה, כאילו לא קלעתי בברכת השלום. כנראה נשמעת נלהבת מדי.

"מירנדה. אני מופתעת שענית. את לא עוברת דירה היום?"
 "למה את אומרת את זה כאילו מדובר ביום היציאה לקרב?" אני שואלת, אף שברור לי למה.

דודה ליליאן ואימא שלי הן כמו שני מגנטים שפונים זה אל זה בקוטב הדרומי. כמה שלא תנסה, לא תוכל לגרום להן להתחבר. ותאמינו לי שניסיתי.

אני מסתדרת עם אימא שלי, פחות או יותר. ומסתדרת עם ליליאן. כך שלמעשה אני נקודת המפגש היחידה ביניהן.

אימא שלי היא מרצה למתמטיקה בהרווארד. זה נשמע כמו קלישאה, אבל ערב מלהיב מבחינתה כולל כוס מתה האוכמניות שלה, וסדרה דוקומנטרית על פיצוח צפנים. ליליאן, לעומת זאת, מחזיקה בקבוקון משקה בארנק, חבוי לצד חפיסת סיגרלות והרומן הרומנטי האהוב של החודש. והיא אוהבת אותם "נועזים כמו שצריך".

"אני מבינה שבשל מעמדך החדש כמובטלת נותרת למעשה מחוסרת בית. אבל מה שאינני מבינה זה מדוע תבחרי לפרוש אל... ממלכתה של דודתך, במקום לחזור הביתה לבוסטון, היכן שהמשפחה שלך יכולה להתאסף סביבך, ולעזור לך לעמוד שוב על רגלייך."

"אני כבר על הרגליים, אימא. אני רק לוקחת שבתון. שלב נורמלי ואפילו מומלץ בקריירה אקדמית."

"שבתון נועד כדי להשיב לחיים את התשווקה האקדמית, לא להזניח אותה לחלוטין לטובת פסאודו-אמונה מיושנת."

אני בדיוק מוזגת לעצמי כוס יפה של יין, ולשמע המשפט האחרון מוסיפה עוד כמות מכובדת.

"דיברת עם ג'יימי", אני נאנחת.

יש לי שני אחים גדולים: בריאן, פרופסור לכימיה בייל, וג'יימי, מיקרוביולוג בבוסטון קולג'. אני מתה על שניהם, אבל קצת קרובה יותר לג'יימי, גם בגיל וגם באופי. בריאן הוא נשמה טובה עמוק בפנים, זה פשוט קבור מתחת לשכבה עבה של לחץ ונטייה להטפות מוסר, במיוחד לאחותו הקטנה. ג'יימי יותר נינוח וקל יותר לדבר איתו. הוא היה בן המשפחה הראשון ששבר את הקרח אחרי ששמע על העבודה שלי, ומרוב הכרת תודה, יצא שהתוודיתי בפניו על פרויקט הורוסקופ שלי. וגם ביקשתי ממנו לא לספר לאף אחד. בקשה שכנראה זכתה להתעלמות.

"אסטרולוגיה, מירנדה? את בעצמך התבטאת לא אחת לגבי חוסר התוחלת בזה."

"חוסר הסבירות", אני מתקנת אותה. "יש הברל."

אחרי שתיקה נוקשה היא מגיבה, "כן, יקירה. אני מודעת לכך. מה שניסיתי לומר, היה ששתינו יודעות שגופים שמיימיים לא נמצאים שם למעלה להשפיע על חייך וחי. אני מבינה שנתקלת במהמורה, אבל זו לא הדרך –"

אני קוטעת אותה. "למה לא התקשרת?"

שוב שתיקה, הפעם מופתעת. "מתי?"

"אחרי שכתבתי לכם שלא קיבלתי קביעות. למה אף אחד לא התקשר? במשך שבועות, וגם לא כשג'יימי ארגן שיחת וידאו קבוצתית לכבוד יום האב."

"טוב, לשאלתך, זה היה יום האב, יקירה. לא נראה לי שאביך היה

רוצה לבלות את היום שלו בהתייחסות ל... שגגה שלך?"

ידעתי שזה יגיע, אבל זה עדיין כואב. "השגגה שלי", אני חוזרת בהטעמה תוך לגימה קטנה מהיין. "את מודעת לזה שלא עשיתי שום דבר לא בסדר, כן? מלבד להיות יותר מפורסמת מעמיתיי לעבודה."

"ואת יודעת מה?" אני ממשיכה, מתחילה להתחמם. "גם אם הייתי

לא בסדר, גם אם הייתי מפשלת בענק, את אימא שלי."

"ברור שאני אימא שלך!" לזכותה, היא נשמעת גם מופתעת וגם מצטערת לגלות שאני כועסת. "למה היית זקוקה שלא סיפקתי לך?" אני נאנחת, משום שזה מסוג הדברים שאם צריך להסביר אותם, כל העניין מתפספס.

"לא יודעת, אימא, אני אומרת בעייפות. כנראה קיוויתי לקצת... תמיכה."

"בריוק!" היא נשמעת מעוררת. "זה מה שאנחנו רוצים לעשות, מתוקה. לכן אני חושבת שאת צריכה לבוא הביתה. אבא שלך ואחיך ואני יכולים לנסות לגבות טובות מאנשים. אני בטוחה שיש כל מיני הזדמנויות כמרצה אורחת..."

הלגימה הפעם מהיין גדולה הרבה יותר. "אימא. אני מאמינה שהכוונה שלך טובה, אבל אני לא רוצה להיות מקרה הסעד האומלל והמסכן של המשפחה. אני בכלל לא בטוחה שבא לי להישאר בעולם האקדמי."

"אז את הולכת פשוט... להפוך למטורללת מוזרה?" אני מחייכת, יותר משועשעת מאשר פגועה, משום שאימא שלי נשמעת בעיקר המומה, כאילו היא פשוט לא מסוגלת להבין מה אני מנסה לעשות.

"אימא, אני משתדלת לשמור על נימה רכה. לא הרגשת אף פעם קצת... שטוחה? כאילו רק חלק אחד בנשמה שלך דולק?"

"טוב, המדע הוכיח שאין כזה דבר נשמה, יקירה."

נו טוב, ניסיתי.

"זה משום שאת רווקה?" היא שואלת. "כי את יודעת, סקוט, חבר של בריאן, גרוש עכשיו, ואני חושבת שהוא מעוניין להתחיל להיפגש עם נשים. תמיד חיבבת את סקוט."

אני בכלל לא בטוחה שאני מכירה מישהו בשם סקוט.

"אחשוב על זה, אני אומרת. אבל החל ממחר, זה ממש תלוי."

"תלוי במה?"

אני מחייכת, שד קטן על כתפי מדרבן אותי להמשיך, ופתאום אני מתרגשת יותר מאי פעם לקראת השנה שמצפה לי. "בהורוסקופ שלי."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן